

РЕШЕНИЕ

№ 39646

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **10062** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на В. Б. А. срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002222005651-091-001/23.05.2023 г., издаден от В. И. И.- орган, възложил ревизията и Т. А. Т.– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1279/05.09.2023 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите.

Релевират се доводи, че ревизионният акт е издаден в нарушение на ДОПК, при допуснати съществени процесуални нарушения, които водят до неправилност и незаконосъобразност на същия, а в последващото решение на директора „ОДОП“ при ЦУ на НАП се излагат неверни правни аргументи и се прилага неправилно чл. 19 от ДОПК. Описва се хронологията на събитията, като се сочи, че писменото уведомление за напускане на управителя В. А. е подадено на 20.08.2019 г., вписано на 26.08.2019 г., а не на 11.09.2019 г., както погрешно се сочило в Ревизионния доклад. Според жалбоподателя в случая липсвали укрити факти и обстоятелства по смисъла на чл. 19, ал. 1 от ДОПК и скрито разпределение на печалбата под формата на изплатени суми по личната банкова сметка на В. А. по смисъла на чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Оспорват се определените с РА данъчни задължения на В. А. в размер на 166 564, 02 лева доколкото съобразно правилото на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК размера безспорния публичен дълг на „К. груп“ е 129 061,07 лева. Оспорват се и изводите на приходните органи, че е налице намаляване на имущество на данъчно- задълженото ЮЛ. Твърди се, че получените по банков път суми от В. А. не представляват скрито разпределение на печалбата, както и не водят до намаляване на

имуществото на „К. Груп“, защото са разчет, който се осчетоводява като вземане и се отразява в счетоводния баланс като краткотраен актив /вземане/. Сметката е активна и балансова, като в настоящия случай е налице вземане от страна на „Камея Груп“ ЕООД от ревизираното лице. Поддържа се, че при възникване на вземане от страна на ЮЛ към ФЛ не се променя имущественото и финансовото състояние на дружеството, защото преведените по банков път суми не са разход несвързан с дейността или дивидент, а разчет под формата на вземане на „Камея Груп“ ЕООД от ФЛ-управител. Следователно не е налице нито намаляване на имущество на „Камея Груп“ ЕООД, нито причинна връзка, свързана със събиране на публични вземания както и не е налице скрито разпределение на печалбата. На следващо място, не била направена проверка на счетоводството на „Камея Груп“ ЕООД, като не е отчетено обстоятелството какви суми са върнати от В. А. на дружеството. Сочи се, че при твърдяно „скрито разпределение на печалбата“ публичният изпълнител следвало да наложи обезпечителни мерки върху вземанията на „К. Груп“ от подотчетното лице- В. А., за да гарантира публичното вземане /чл.202, ал.2 от ДОПК/, а в случая това не било направено, следователно не е проведено пълно принудително изпълнение срещу главния длъжник, за да се търси субсидиарната имуществена отговорност на управителя. Излага се, че за да се приложи разпоредбата на „скрито разпределение на печалбата“ в смисъла на чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК следва, това обстоятелство да се установи в надлежно ревизионно производство спрямо главния длъжник- „Камея Груп“ ЕООД. Отрича се наличие на причинно- следствената връзка между поведението на лицето като единствена причина за невъзможността на дружеството да погаси възникнали публични задължения. Отделно от това, приходната администрация не формирала констатация по отношение на момента, от който е настъпила невъзможността да бъдат събрани задълженията на „Камея Груп“ ЕООД по отделни данъчни периоди с оглед конкретната отговорност на управителя до размера на плащането. Позовава се на ГФО за ревизирания период и особено за 2019г., според който „Камея Груп“ ЕООД е разполагало към края на периода с над 50 000 лв. средства в касата на дружеството и активи за общо близо 200 000 лв. (т.е. далеч надхвърлящи задълженията по настоящия РА), то е логично отговорност първо да бъде потърсена от едноличния собственик Р. В., която още през м.08.2019г. е станала и управител, и е можела да се разпорежда с тези средства и активи, както намери за добре. На последно място прави възражение за давност, на основание чл.171, ал.1 ДОПК за всички публични задължения по ревизионния акт, които са възникнали в периода от 2015-2016 г. Претендира отмяната на обжалвания РА.

В съдебно заседание жалбоподателят В. Б. А. лично и чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Моли съда да отмени оспорвания акт като незаконосъобразен, постановен при нарушение на материалния и процесуалния закон. Жалбоподателят лично заявява, че като външен управител, тъй като собственикът е друго лице, нямало как да присвои някакви суми без да й търсят отговорност и да искат да ги върне. Подробни аргументи са изложени в писмен вид. Претендират се разноси, съгласно списък.

Ответникът в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител моли съда да постанови решение, с което да потвърди обжалвания РА. Счита, че по делото било безспорно установено, че жалбоподателят теглила пари в брой и е нареждала преводи от сметката на дружеството към лични сметки, без да са събрани категорични доказателства, че с тези средства са погасени задължения към доставчици или са използвани по някакъв начин за търговската дейност на дружеството. Твърди, че получените от жалбоподателката средства не са вземане, защото няма договорно основание за тяхно превеждане по чужди банкови сметки, различни от тези на дружеството. Ангажираните в хода на съдебното производство приходни касови ордери счита, че са съставени за целите на обжалването и не доказвали, че жалбоподателката възстановила

получените фирмени средства. Според обясненията дадени в ревизионното производство счетоводната информация била изтрита и в случая се представяло ново осчетоводяване от лице, което безспорно е заинтересовано от изхода на спора. Сочи, че е доказано изпълнението на сложния фактически състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК и посредством действията на управителя не са разплатени налични данъчни и осигурителни задължения на дружеството в размер на 166564,02 лева, като поведението на жалбоподателката е единствената причина за несъбираемостта на дълга. В случай, че съдът кредитира новопредставените квитанции към приходните касови ордери и хронологични описи, моли на основание чл. 161, ал. 3 от ДОПК разноските по делото да бъдат възложени на жалбоподателя. В зависимост от изхода на делото претендира юрисконсултско възнаграждение в размера, който е претендиран от процесуалния представител на жалбоподателя – 8400 лева.

Административен съд- София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, намери следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22002222005651-020-001 от 25.10.2022 г., е възложено извършване на ревизия на В. Б. А. за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК, в качеството ѝ на управител на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД, за задължения на дружеството за корпоративен данък за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2019 г.; за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периодите от 01.12.2015 г. до 31.07.2019 г.; за данък върху добавената стойност за данъчните периоди от 01.02.2016 г. до 31.07.2019 г.; за вноски за ДОО, здравно осигуряване и универсален пенсионен фонд (УПФ)- за осигурители за периодите от 01.03.2016 г. до 31.07.2019 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на деклариран електронен адрес на 15.11.2022 г., от която дата започва да тече определеният 3- месечен срок за извършване на ревизията. Със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22002222005651-020-002 от 14.02.2023 г. и №Р-22002222005651-020-003/13.03.2023 г. срокът за извършване на ревизията е продължен до 13.04.2023 г. Цитираните заповеди са издадени от В. И. И., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П., оправомощена със Заповед № 3-ЦУ-ОПР-2/19.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, Заповеди № 3-ЦУ-1659/05.05.2021 г. и №3-ЦУ- 3156/22.10.2021 г. на зам. изпълнителния директор на НАП и Заповед № РД-01- 287/10.05.2021 г. на директора на ТД на НАП С., да осъществява правомощията си по силата на чл. 12. ал. 1 от ДОПК на територията на цялата страна, независимо от определената е чл. 7, ал. 1 и чл. 8 компетентност.

За резултатите от ревизията е изготвен Ревизионен доклад (РД) №Р-22002222005651-092-001/27.04.2023 г., връчен по електронен път на 02.05.2023 г. Срещу РД не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключила с оспорвания в настоящото производство РА №Р-22002222005651-091-001/23.05.2023 г., издаден от В. И. И., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П. - орган, възложил ревизията и Т. А. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП П.- ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 19.06.2023 г. С РА е установената отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задълженията на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД за корпоративен данък за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2019 г. в размер на 16 371,33 лв.; за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периодите от 01.12.2015 г. до 31.07.2019 г. в размер на 5 215,90 лв.; за ДДС за данъчните периоди от 01.02.2016 г. до 31.07.2019 г. в размер на 63 387.95 лв.; за вноски за ДОО- за осигурители за периодите от 01.03.2016 г. до 31.07.2019 г. в размер на 17 332,57 лв.; за вноски за здравно осигуряване - за осигурители за периодите от 01.03.2016 г. до 31.07.2019 г. в размер на

6 529.45 лв.; за вноски за УПФ - за осигурители за периодите от 01.03.2016 г. до 31.07.2019 г. в размер на 2 391,39 лв. и съответстващите лихви за забавено плащане в общ размер на 55 335,43 лв.

Процесната ревизия е повторна и е извършена във връзка с Решение №1637/14.10.2022 г. на директора на дирекция ОДОП С.. Със същото е отменен предходно издаден РА №Р-22221421005940-091-001/28.07.2022 г. и преписката е върната за възлагане на нова ревизия при съобразяване с указанията на решаващия орган.

С цел установяване на факти и обстоятелства и събиране на доказателства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното лице са предприети процесуални действия, подробно описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.

На ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) №Р-22002222005651-040-001/25.10.2022 г., в отговор на което са представени доказателства и писмени обяснения, подробно описани в РД.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на Р. Б. В. и А. П. В.. Резултатите от контролните действия са отразени в съставените протоколи за извършени насрещни проверки (ПИНП) и са описани в РД.

С постановления №С220022-023-0003028/02.11.2022 г. и №С220022-023-0003030/02.11.2022 г., на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК са наложени предварителни обезпечителни мерки- възбрана върху два недвижими имота и заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ОББ АД, БАНКА ДСК АД, ТИ БИ АЙ Б. ЕАД, У. Б. АД и Ю. БЪЛГАРИЯ АД.

С Протокол №Р-22002222005651-ППД-001/20.12.2022 г. са приобщени всички доказателства, събрани при предходната ревизия, приключила с отменения РА №Р- 22221421005940-091 -001 /28.07.2022 г.

Видно от писмо изх. №С-230022-178-0007740/27.03.2023 г. на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., срещу „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД е образувано изпълнително дело №160171785/2016 г. Същото е прекратено на основание чл. 225, ал. 1, т. 4 от ДОПК, с разпореждане №С210022-035-0289726/21.10.2021 г. Приложена е справка за проучено имуществено състояние и категоризация на задълженото лице, според която актуалният размер на дълга към 05.10.2021 г. е в размер на 157 299,35 лв., а дългът е категоризиран като „несъбираем“. Въз основа на това органите по приходите приели, че длъжникът „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД не притежава имущество, няма достатъчно авоари по банковите сметки и следователно публичният изпълнител не може да проведе успешно производство по събиране на вземането, респ. налице е невъзможност за събиране на установените задължения.

В хода на ревизията е установено, че В. Б. А. е била управител на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД за периодите от 24.04.2015 г. до 25.08.2019 г. и от 27.08.2019 г. до 10.09.2019 г.

Счетоводното обслужване на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД е осъществявано от „МАРАС ВА“ ООД с управител и собственик В. Б. А.. Същата е подавала справки- декларации по ЗДДС декларации обр. 1 и обр. 6 и годишните данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД, отговаряла на декларирания електронен адрес за кореспонденция на дружеството (maras [електронна поща]).

Изисканите в хода на двете ревизионни производства документи на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД не са представени. Според дадени писмени обяснения от жалбоподателя, документите са били предадени на служител на дружеството, за което е съставен приемо- предавателен протокол и

цялата счетоводна документация била изтрита от счетоводната програма на „МАРАС ВА“ ЕООД по желание на клиента.

Въз основа на събраните извлечения от банкови сметки на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД приходните органи приели, че от постъпленията по сметките на дружеството В. А. нареждала преводи към личните си разплащателни сметки и е теглила пари в брой, без да са представени документи, удостоверяващи разходването им за дейността на дружеството. Според РД общият размер на преводите от банковите сметки на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД към лични сметки на управителя за ревизираните периоди възлиза на 208 047 лв., в т.ч.: за 2016 г. в размер на 51 157 лв.; за 2017 г. в размер на 111 990 лв. и за 2018 г. в размер на 44 900 лв., и през 2017 г. лицето изтеглило и парични суми в брой в общ размер на 63 600.00 лв. /подробно описани по периоди на стр. 34-35/.

Предвид това, органите по приходите счели, че при наличие на непогасени публични задължения в особено големи размери В. Б. А., в качеството на управител на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД, недобросъвестно е отчуждила парични средства, постъпили от клиенти на дружеството, като е теглила средства в брой, превеждала е суми по личната си банкова сметка и е извършвала плащания в полза на свързани с нея лица и дружества, без да са налице относими счетоводни документи и регистри, които да удостоверяват внасянето им в касата на дружеството и/или погасяването на задължения към доставчици, а това от своя страна води до невъзможност за погасяване на изискуемите задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Формиран е извод, че средствата, изтеглени от В. А. и преведени по личната ѝ разплащателна сметка представляват скрито разпределение на печалбата по смисъла на §1, т. 5, б. „а“ от ДР на ЗКПО. Прието е, че е налице причинно- следствена връзка между недобросъвестното поведение и невъзможността да бъдат събрани установените публични задължения на дружеството.

Предвид изложеното, приходните органи заключили за доказан фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК и с РА е вменена отговорност на управителя А. за посочените по- горе задължения на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД.

По делото са приложени и приети доказателствата, съдържащи се в административната преписка, както и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

Видно от заключението на допуснатата и приета по делото Съдебно- счетоводна експертиза /ССЧЕ/, в Таблица 1 за 2016г., в Таблица 2 за 2017г. и в Таблица 3 за 2018 г., вещото лице е отразило по дати със съответните суми и основание, и по години, анализирани резултати за сумите изплатени от К. груп ЕООД на В. Г.. На въпрос 2 вещото лице е дало следния отговор: Заплащането на суми от банковата сметка на дружество К. Груп ЕООД на физическо лице, когато тези суми не са за възнаграждение за положен труд по граждански или трудов договор, или договор за управление и контрол, и заплатените суми не са текущ разход за плащащото дружество, то тогава заплащаната сума на физическо лице формира вземане за К. Груп ЕООД, защото са платени пари и за тях не е налице основание. Според експерта, формираното вземане не намалява патримониума на К. Груп ЕООД, а се трансформира от парични наличности във вземане. Това вземане е актив за К. Груп ЕООД и се посочва в актива на баланса на дружеството. Вещото лице е категорично, че намаляване на имущество не е налице, когато налични парични средства преминават във вземане от физическо лице, на което са наредени и същите не се отнасят за заплащане на възнаграждение. В отговор на въпрос 3 експертът описва приложените по делото актове на публичен изпълнител срещу К. Груп

ЕООД, издадени за събиране на публични задължения, без приложени разписки за връчване (на ръка или електронно). В отговор на въпрос 5 са посочени и издадените срещу жалбоподателя В. А. две постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки: № С220022-023-0003030/02.11.2022г.; № С220022-023-0003028/02.11.2022 г., без документи, удостоверяващи връчване. В отговор на въпрос 7 са дадени обобщените размери по видове данъчни задължения на К. Груп ЕООД, изчислени от вещото лице: за Корпоративен данък за задължения на К. Груп ЕООД- 16 371,33 лева; за Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за задължения на К. Груп ЕООД- 5 215,90 лева; за Данък върху добавената стойност за задължения на К. Груп ЕООД- 63 823,76 лева; за ДОО- за осигурители за задължения на К. Груп ЕООД- 17 438,39 лева; за Вноски за здравно осигуряване- за осигурители за задължения на К. Груп ЕООД- 6 529,45 лева; за Универсален пенсионен фонд - за осигурителни задължения на К. Груп ЕООД - 2 391,42 лева; лихви- 53 840,69 лева, или всичко общо 165 611.48.

Видно от допуснатата по делото Допълнителна съдебно- счетоводна експертиза в таблици №1, 2 и №3 на констативно- съобразителната част всичките приходни касови ордери са осчетоводени по дати, размери и години. Вещото лице е заключило, че заприхождаването на всички ПКО е по дебита на сметка 501 Каса и по кредита на сметка 498 Други дебитори с партида В. А.. В констативно-съобразителната част, въз основа на направен пълен анализ на декларираните покупки и продажби по ЗДДС и осчетоводени, декларираните и осчетоводени задължения за социално осигуряване с декларация обр. 6, експертът е установява пълно съответствие. Приложените годишни оборотни ведомости в лева по години- 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2018 г. и 2019 г. (преосчетоводени) имат пълно съответствие на крайните салда на счетоводните сметки с публикуваните годишните с тези посочени в счетоводния баланс по отделните години. Съответствие е налице и в подадените ГДД по чл. 92 ЗКПО приложени в делото. Въз снова на анализ на данните, вещото лице е категорично, че: за 2016 г. и 2017 г. не е било възможно да се извършат разплащания към доставчици, персонал и внасяне в банковата сметка, от където са нареждани суми по задължения към бюджета без да се заприходят ПКО от В. А.; за 2018 г. е било възможно да се извършат разплащания към доставчици, персонал и внасяне в банковата сметка, от където са нареждани суми по задължения към бюджета без да се заприходят ПКО от В. А.. На въпрос 1 и 2 на ответника, вещото лице е дало следния отговор: Наредените суми от сметката на К. Груп ЕООД в ОББ [банкова сметка] към банковата сметка на В. Б. А.- [банкова сметка] са дадени както следва: в табл.№20 за 2016 година- общо получени 46120; в табл. №21 за 2017 г.- общо получени- 111990 лв., в табл. №23 за 2018 г.- общо получени- 44950 лв. Наредените суми от сметката на К. ГРУП ЕООД в У. Б. АД- [банкова сметка] към банковата сметка на В. Б. А.- [банкова сметка] са на 15.12.2016 г. 3000 лева с основание- захранване. В отговор на въпрос 3 е обобщена

наличната информация в кориците на делото. А в отговор на въпрос 4 е посочено, че: с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0052720/25.07.2018г. е наложен запор по банковата сметка на К. Груп ЕООД в ОББ. В отговор на въпрос 5 вещото лице е категорично, че от табл.№23, №24 и 25 в констативно-съобразителната част, където са обобщени по дати и суми изтеглените и невнесени в банковите сметки на В. А. суми, които могат да се считат като разполагаеми е видно, че установените суми предполагат възможност сумите заприходени с ПКО да могат да се внесат от нея.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен срок, от надлежна страна налагат извод за нейната допустимост.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевиращи доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. За валидността на акта съдът следи служебно.

Доколкото се касае за повторна ревизия, производството започва от първата заповед за възлагане на ревизия поради което се счита за спазен срокът по чл.109 ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл.118, ал.2 ДОПК във вр.с чл.7, ал.1, т.4 ЗНАП и чл.119, ал.2 ДОПК, съгласно Тълкувателно решение № 3 от 26.06.2025 г. по тълк. д. № 2/2024 г., ОСС на ВАС, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/.

Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл.120, ал.1 ДОПК и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 от кодекса, както и указанието, че се приемат констатациите от РД, който представлява неразделна част от РА. Съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения на административно-производствените правила.

Процесният РА е подписан с квалифицирани електронни подписи- от органите по приходите– негови издатели. Същото е относимо и за ЗВР, ЗИЗВР, РД. Във връзка са представени надлежни доказателства за наличието на валидни КЕП на лицата, издали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, както и на заповедите, издадени във връзка с определянето на компетентния орган по възлагане на ревизията на жалбоподателя.

Предвид гореизложеното Съдът намира, че административният акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма.

П. акт на решаващият орган е издаден от компетентен такъв, в установената

писмена форма и съдържание.

Относно възраженията за погасени по давност задължения:

Жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, съгласно която, публичните задължения се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, смятан от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по- кратък срок. Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК давността спира, когато е започнало производство по установяване на публично вземане- до издаване на акта, но за не повече от една година.

Съгласно чл. 42 от Закон за данък върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/, авансовият данък за доходи от трудови правоотношения се определя от работодателя месечно, на базата на месечна данъчна основа. Разпоредбата на чл. 42, ал. 5 от ЗДДФЛ /в редакцията, действаща от 2008 г./ задължава работодателя да удържа данъка при окончателното изплащане на облагаемия доход, начислен за съответния месец. Съгласно чл. 65, ал. 11 от ЗДДФЛ работодателят дължи внасянето на данъка до края на месеца, следващ месеца, през който данъкът е удържан. Датата на плащането на възнагражденията е денят, с който законът свързва изискуемостта на данъка, съответно началото на срока на задължението за деклариране на доходите. Съгласно чл. 3, ал. 3, т. 1 от Наредба №Н-8 от 29 декември 2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, декларация образец №6 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от работодателите, осигурителите и техните клонове и поделения в срок, не по-късно от последния работен ден на календарния месец, през който са били дължими осигурителните вноски, вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ и данъкът по чл. 42 от ЗДДФЛ. Т.е. срокът за подаване на декларация обр. № 6 е обвързан със сроковете за внасяне на задължителните осигурителни вноски, вноските за фонд ГВРС и данъка по чл. 42 от ЗДДФЛ и този срок е последният работен ден от месеца, през който е следвало да се погасят задълженията. Редът и сроковете за внасяне на осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване са регламентирани в чл. 7 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/. Съгласно ал. 1 на посочената разпоредба, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, които са за сметка на осигурителите, се внасят едновременно с изплащането на дължимото възнаграждение или на част от него. В хипотезата на ал. 3, когато възнагражденията са начислени, но не са изплатени, осигурителят внася осигурителните вноски, които са за негова сметка и тези, които са за сметка на осигурените лица. до края на месеца, през който е извършено начисляването. В тези срокове се дължат осигурителните вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване, за

здравно осигуряване и вноските за фонд ГВРС предвид разпоредбите на чл. 158 от КСО, чл. 40, ал. 1, т. 1, буква „в“ от Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ и чл. 20 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите /ЗГВРС/. Задълженията за данък по чл. 42, ал. 1 от ЗДДФЛ и за осигурителни вноски се установяват и декларираат с подадените от „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД декларации образец 6 /сроктът за подаване на последните е до 25- то число на месеца, следващ месеца, в който е начислено или изплатено възнаграждението/. В случая, преклузивният срок за най- старото задължение /а именно м. 12.2015 г.- срокът за подаване на декларация 6 за същия период е 25.01.2016 г./, както и за всички задължения за данък по чл. 42, ал. 1 от ЗДДФЛ, за вноски за здравно осигуряване /за осигурители/; за вноски за данък УПФ и за вноски за ДОО /за осигурители/, възникнали от м. 01. до м. 11.2016 г., е започнал да тече на 01.01.2017 г.

Досежно задълженията за ДДС, съгласно чл. 125, ал. 5 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ декларациите по ал. 1 и ал. 2 от същата разпоредба се подават до 14- то число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. При това положение началният момент, за най- ранния период м. 02.2016 г., започва да тече също от 01.01.2017 г.

Съгласно приложимата редакция на чл. 93 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, дължимият корпоративен данък за съответната година се внася до 31 март на следващата година. Това означава, че началото на погасителната давност съгласно чл. 171 от ДОПК относно 2016 г. /първият период/ започва да тече от 01.01.2018 г.

На основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемане на действия по принудително изпълнение. Представени са издадени постановления за налагане на запови върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, съответно с изх. №0180022-022-0052720/25.07.2018 г. и изх. №0190022-022- 0036312/14.05.2019 г. От това следва, че давността е прекъсната още през 2018 г., поради което не е налице изтекла погасителна давност по чл.171, ал.1 ДОПК. Към настоящият момент не е изтекла и абсолютната 10 годишна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Ето защо, възраженията за изтекла погасителна давност на задълженията на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД за 2015 г. и 2016 г. са неоснователни.

Относно материалната законосъобразност на акта:

Отговорността по чл.19, ал.2 ДОПК по своята същност е частен случай на отговорност за чужди задължения. Съгласно тази норма, управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 носи отговорност за непогасените задължения на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2, когато недобросъвестно извърши едно от следните действия, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени

задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски: 1. извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните; 2. извърши действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице. Съгласно чл. 14, т.1 и т.2 ДОПК задължени лица са физическите и юридическите лица, които: 1. са носители на задължението за данъци или задължителни осигурителни вноски; 2. са задължени да удържат и внасят данъци или задължителни осигурителни вноски. Съгласно чл.19, ал.4 ДОПК отговорността за непогасените задължения по ал. 2 и 3 е до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

При тази правна рамка, елементите от фактическия състав на въведената от законодателя в нормата на чл.19, ал.2 ДОПК субсидиарната отговорност са следните:

1. Субект на отговорността- управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник.
2. Наличие на задължение на лице по чл. 14, т. 1 или 2 ДОПК.
3. Извършване на определено действие – а/ извършени плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент; б/ отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните; в/ извърши действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице.
4. Действието следва да е извършено недобросъвестно– лицето, което го е извършило, да е знаело за наличието на публични задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски и да е извършило действието с цел намаляване на имуществото на задълженото юридическо лице.
5. Причинно- следствена връзка между извършеното действие, намаляване на имуществото на задълженото лице и невъзможността да бъдат погасени задължения.
6. Граници на отговорността– отговорността за непогасените задължения по ал. 2 и 3 е до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК в тежест на издателите на

РА е да докажат наличието на всички елементи от фактическия състав /ФС/ на чл. 19, ал. 2 ДОПК.

В случая безспорно е налице първата предпоставка. В. Б. А. е била управител на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД от датата на вписването на юридическото лице в Търговския регистър /ТР/ на 24.04.2015 г. до 25.08.2019 г. и от 27.08.2019 г. до 10.09.2019 г., респ. през периодите, попадащи в обхвата на ревизията. Противно на изложеното в жалбата, вписването на заличаването в качеството на управител на А. е на 11.09.2019 г., видно от ТР. От ТР е видно и че едноличен собственик на капитала в периода от 24.04.2015 г. до 27.05.2015 г. е бил П. А. В., а в периода от 28.05.2015 г.- Р. Б. В.. При това положение, А. е материалноправно легитимиран като субект на отговорност по чл. 19, ал. 2 ДОПК за публични задължения на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД, за посочените данъчни периоди, в качеството ѝ на управител.

Няма спор и касателно втората предпоставка, а именно, че „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД има непогасени публични задължения за корпоративен данък, данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения, ДДС, задължителни осигурителни вноски и лихви. Цитираните задължения са формирани въз основа на подадени от страна на дружеството декларации по реда на чл. 92 от ЗКПО, декларации обр. 6 и справки- декларации по чл. 125 от ЗДДС и същите не са внесени. В тази връзка решаващият орган сочи, че по силата на чл. 105 от ДОПК, подавайки съответните декларации, задълженото лице само изчислява основата и дължимия данък и/или задължителни осигурителни вноски, поради което на основание чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК, същите представляват изпълнително основание. Видно от писмо изх. №С-230022-178-0007740/27.03.2023 г., срещу „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД е имало образувано изпълнително дело №160171785/2016 г., прекратено на основание чл. 225, ал. 1, т. 4 от ДОПК, с разпореждане №С210022-035- 0289726/21.10.2021 г., с приложена справка за проучено имуществено състояние и категоризация на задълженото лице, според която актуалният размер на дълга към 05.10.2021 г. е 157 299,35 лв., а дългът е категоризиран като „несъбираем“.

Следва да се отбележи, че жалбоподателят излага доводи, че не оспорва наличието на публични задължения на „Камея Груп“ ЕООД в общ размер на 129 061.07 лв., в т.ч. 111 682.13 лв. главница и 17 378.94 лв. лихви, оспорва данъчният дълг на третото лице- В. А. в размер на 166 564.02 лв. доколкото същият не бил съобразен с правилото на чл.19, ал.1 и ал.2 ДОПК и не е бил ограничен до размера на публичния дълг на дружеството- 129 061.07 лв. Действително, с РА е ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задълженията на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД всичко общо 111 228.59 лв.- главница и лихви за забавено плащане в общ размер на 55 335,43 лв.. Вещото лице, в отговор на въпрос 7 е дало обобщените размери по видове данъчни задължения на К. Груп ЕООД, общо- 111 770.25 лв. главница и

лихви- 53 840,69 лева. При това положение общият размер на главницата, посочен в РА е по- малък от този, изчислен вкл. от вещото лице. Доколкото обаче не може да се утежнява положението на жалбоподателя, съдът е обвързан с размера определен с ревизионния акт. В случая, размера на лихвите, определен с РА по отношение на жалбоподателя е по- голям от този, който е установен по отношение на търговското дружество К. Груп“ ЕООД в изпълнителното производство, както и от изчисления размер от вещото лице, но доколкото лихвите са акцесорно задължение, то дължимостта и конкретния им размер следва да се съобрази след преценка законосъобразността на главните публични задължения, вменени на А. с оспорвания акт. Следва да се има предвид също така и Тълкувателно решение № 5 от 29.03.2021 по т.д. № 7/2019 г. на Върховния административен съд на Република България, съгласно което отговорността по чл. 19, ал. 1 и 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс на третото задължено лице включва установеното задължение за лихви на главния длъжник. В мотивите на същото е прието, че отговорността по чл. 19, ал. 1 и 2 ДОПК е предвиден от закона случай, по смисъла на чл. 16, ал. 1 ДОПК, в който трето лице има задължение за внасяне на данъка и задължителните осигурителни вноски на задължени юридически лица по чл. 14, т. 1 и 2 ДОПК, които не са внесени в срок. Съгласно чл. 16, ал. 2 ДОПК това трето лице има статут на субект в производствата по този кодекс. На основание чл. 16, ал. 3 ДОПК отговорността му обхваща и установените лихви за забава върху непогасените задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на главния длъжник. Включването на лихвите в отговорността на третото лице по чл. 19, ал. 1 и 2 ДОПК е по силата на изрична правна норма, която дефинира обхвата на отговорността на задълженото лице по чл. 14, т. 3 ДОПК и прилагането ѝ не нарушава забраната за разширително тълкуване на данъчния закон.

Спорни по делото са останалите елементи от фактическия състав на отговорността- дали задълженото лице в качеството си на управител е извършил действия, попадащи в хипотезата на ал. 2 на чл. 19 ДОПК и съществува ли причинно следствена връзка - между тези действия и невъзможността да могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски на дружеството. Предвид оплакванията в жалбата, като спорен момент по настоящето дело следва да се счита и въпросът притежава ли дружеството имущество, което да покрие задълженията му.

В приложимата към разглеждания случай разпоредба на чл. 19, ал. 2, т. 1 ДОПК действието на имуществено разпореждане е извършването на плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчуждаване на имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по- ниски от пазарните. Относима към спора е хипотезата на плащане на пари от имуществото на главния длъжник, представляващо скрито

разпределение на печалбата.

Съдът намира, че е неиздържана тезата на ответника, че извършените плащания представляват скрито разпределение на печалбата. ДОПК не съдържа легална дефиниция на това понятие за целите на отговорността на трето лице по чл. 19 ДОПК. Поради това и на основание чл. 46, ал. 1 ЗНА то следва да бъде тълкувано в смисъла на понятието „скрито разпределение на печалба“, дефинирано в § 1 т. 5 от ДР на ЗКПО: по б. „а“ това са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, букви "а" и "б"; по б. „б“ това са начислените разходи за лихви (освен ако условията на заема не са уговорени в изпълнение на изисквания, предвидени в нормативен акт), когато са налице поне три от следните условия: аа) заемът превишава собствения капитал на платеща на дохода към 31 декември на предходната година; бб) изплащането на заема или на лихвите по него не е ограничено с фиксиран срок; вв) изплащането на заема или на лихвите по него или размерът на лихвите е в зависимост от наличието или от размера на печалбите на платеща на дохода; гг) изплащането на заема е в зависимост от удовлетворяване исканията на други кредитори или от изплащането на дивиденти. Според константната практика ВАС, само поради факта, че осчетоводената сума не е налична в касата на дружеството, не може да се приеме, че с нея е извършено скрито разпределение на печалбата от страна на неговия управител.

В процесния казус, е установено по безспорен начин, включително от ССЧЕ, неоспорена от страните, която се кредитира от съда като компетентно изготвена, при използване на специални знания, че от банковата сметка на „Камея Груп“ ЕООД [банкова сметка] през 2016 година с получател В. А. в нейна банкова сметка IBAN [банкова сметка] са постъпили на различни дати в периода от 10.1.2016 г. до 27.12.2016 г. /описани в ССЧЕ/ суми в общ размер на 46 120 лв., трите с посочено основание „захранване“, а едната сума в размер на 5400 от 22.12.2026 г.- „изтеглени“. На 23.06.2016г. от същата тази лична сметка на В. А. с IBAN [банкова сметка] са наредени към К. Груп ЕООД в IBAN [банкова сметка]– 3 240 лева с основание захранване и на 24.06.2016г.- 180 лева с основание захранване. От К. Груп от същата банкова сметка на 15.12.2016г. на В. А. са наредени 3 000 лева с основание- захранване. През 2017 година в банкова сметка на В. А. с IBAN [банкова сметка] са постъпили от К. Груп ЕООД суми подробно описани по дати, размер и основание в ССЧЕ, в общ размер на 111990 лв., всички с основание „захранване“. През 2018 г. в банкова сметка на В. А., с IBAN [банкова сметка] са постъпили от К. Груп ЕООД суми в общ размер на 44 950 лв., описани по дати и размер /стр.3 от ССЧЕ/, всички с основания: „захранване“.

Във връзка с посочено основание „захранване“ по делото не са ангажирани

доказателства /договори и др./, от които да е видно за какво са превеждани точно сумите за посочените периоди, като по дадени от жалбоподателя обяснения тези пари не са оставали при нея, а са връщани и заприхождавани в касата на К. Груп ЕООД. През периода и на двете ревизии В. А. е дала обяснения, че за дружеството К. Груп ЕООД не може да предостави документи, защото са предадени (с протокол-приложен) на Т. (служител на К. Груп ЕООД), не може да предостави и счетоводни разпечатки, защото по настояване на А. В. счетоводната база е записана и предадена, като е изтрита от счетоводен софтуер.

Видно от ССЧЕ, от движенията в банковите сметки на К. Груп ЕООД е установено, че са теглени пари в брой и са внасяни в брой, отделно от наредените на В. А., но само от Банковото извлечение на К. Груп ЕООД не става ясно, кой физически е извършвал това. Проверяващият орган е изискал от банките информация за наличните спесимени на лицата, които могат да оперират с банковата сметка. Описаните и приложени спесимени от У. Б. са на П. В., С. К. и на В. А.. Описан и приложен спесимен от ОББ е само на В. А.. При така установените обстоятелства съдът не може да приеме, че само В. А. е теглила пари в брой от банковите сметки на К. Груп ЕООД.

Следва да се има предвид, че заплащането на суми от банковата сметка на дружество К. Груп ЕООД на физическо лице, когато тези суми не са за възнаграждение за положен труд по граждански или трудов договор, или договор за управление и контрол, и заплатените суми не са текущ разход за плащащото дружество, то тогава заплащаната сума на физическо лице формира вземане за К. Груп ЕООД, защото са платени пари и за тях не е налице основание. При това положение, формираното вземане не намалява патримониума на К. Груп ЕООД, а се трансформира от парични наличности във вземане. Счетоводно това вземане е актив за К. Груп ЕООД и се посочва в актива на баланса на дружеството. Всичко това намира опора в приетите по делото ССЧЕ и допълнителна ССЧЕ. В тази връзка в хода по същество ответникът сочи, че получените от жалбоподателя средства не са вземане, защото няма договорно основание за тяхно превеждане по чужди банкови сметки, различни от тези на дружеството. По аргумент на противното и при липса на отразяване, че получените суми са за възнаграждение, дивидент или друго остава неясно от къде органът извежда извода, че се касае именно за скрито разпределение на печалба.

В подкрепа на изложеното по-горе, в Таблица 1, Таблица 2, Таблица 3 от Допълнителната ССЧЕ са описани Приходните касови ордери /ПКО/ за върнати суми от В. А. на К. Груп ЕООД, с посочване на дата, счетоводни сметки, сума, както следва: За периода 14.10.2016 г. до 27.12.2016 г. /по 3 ПКО/ в общ размер на 37 603 лева; За 2017 г.- 87557 лв. /по 14 ПКО/ и за 2018 г.- 44950 лв. /по 8 ПКО/. Заприхождаването на всички ПКО е по дебита на сметка 501 Каса и по кредита на сметка 498 Други дебитори с партия В. А.. Не без значение е и установената от

вещото лице възможност сумите заприходени с ПКО да могат да се внесат от А.. Следва да се отчете и анализа, направен от вещото лице на данните, посочени от А. относно обстоятелствата и последователността на преосчетоводяване на К. Груп ЕООД /предвид изтритите счетоводни данни и липсата на първични документи-фактури за покупки и фактури за продажби, присъствени форма на персонал и др./. Въз основа на свалени от А. от НАП декларирани регистри по ЗДДС, информацията от банковите извлечения на К. Груп ЕООД, както и предоставени и приложени Оборотни ведомости за 2019 г. (генерирани от счетоводна база преди изтриване) и хронология на сметка каса, представени в контролно производство пред НАП, са разнесени плащания от клиенти и към доставчици, като за неплатените фактури към доставчици е направено счетоводно записване за плащане в брой с дата на издадената фактура.

Всъщност, с протокол за проверка на К. Груп ЕООД, издаден още преди ревизионното производство, в последствие приобщен и описан в РД, са приложени през 2019г. данни от В. А. за „Камея Груп“ ЕООД по електронен път, вкл. Синтетични оборотни ведомости по месеци. При съпоставяне на оборотните ведомости е видно, че едните са дадени при проверката преди ревизията, а в другите се вижда генерирана дата 2024г. при извършено преосчетоводяване. Приложените оборотни ведомости от 2019 година са идентични, с тези които А. е преосчетоводила. Вещото лице е констатирано също така и пълно съответствие на ГФО за 2015г, 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г., публикувани в АВ с годишните оборотни ведомости, както по отношение на приходи и разходи, така и по отношение на числата в Баланса. Съответствие е установено и в подадените ГДД по чл. 92 ЗКПО приложени в делото. Освен това, приложените квитанции от ПКО от К. Груп ЕООД и тези пари които А. е връщала по банка са осчетоводени през разчетната сметка 498 Други дебитори и според вещото лице преосчетоводяването напълно съответства на тези ПКО и на банковите извлечения, като дебитното салдо по тази разчетна сметка 498 Други дебитори означава- вземане в баланс.

Видно от допълнителната ССЧЕ, при извършените счетоводни изчисления вещото лице е категорично, че за 2016г. не е било възможно да се извършат разплащания към доставчици, персонал и внасяне в банковата сметка, от където са нареждани суми по задължения към бюджета без да се заприходят ПКО от В. А.. За 2017 г. не е било възможно да се извършат разплащания към доставчици, персонал и внасяне в банковата сметка, от където са нареждани суми по задължения към бюджета без да се заприходят ПКО от В. А.. Единствено за 2018 г. е констатацията относно наличие на възможност да се извършат разплащания към доставчици, персонал и внасяне в банковата сметка, от където са нареждани суми по задължения към бюджета без да се заприходят ПКО от В. А..

Всичко това оборва твърдението на ответника в хода по същество, че ангажираните в хода на съдебното производство приходни касови ордери са

съставени за целите на обжалването и не доказвали, че жалбоподателя възстановила получени фирмени средства.

По отношение на довода на жалбоподателя за обезпечаване събираемостта на вземането от главния длъжник, действително нормата на чл. 202, ал. 2 ДОПК визира, че ликвидното и изискуемо вземане на главния длъжник от трето лице, може да бъде обект на заповест. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства за наложен заповест от страна на публичния изпълнител в изпълнителното производство образувано срещу главния длъжник върху вземания на дружеството от жалбоподателя. В случая е установено, че във връзка с образувано Изпълнително дело за неплатените публични задължения на К. Груп ЕООД с №[ЕИК]/2016 г., с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С180022-022- 0052720/25.07.2018 г. (л. 860) е наложен заповест на банкови сметки на дружеството. С последващо Постановление за Налагане на Обезпечителни Мерки с Изх.№ С190022-022-0036312/14.05.2019 е наложен втори заповест с размер 35250,89 лева, заради увеличени публични задължения в размер на 83527,56 лева. С Постановление за Налагане на Обезпечителни Мерки с Изх.№ С200022-022-0003905/28.01.2020 г. е наложен заповест на банкова сметка на К. Груп ЕООД в У. Б. с размер 45719,29 лева и вписани увеличени публични задължения в размер на 129246,85 лева. Приложена е и Справка за проучено имущество с № С210022-134-0004980/05.10.2021г. е приложена на лист. Срещу жалбоподателя А. са наложени заповести на банковите й сметки в хода на ревизионното производство с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК (лист 877) № С220022-023-0003030/02.11.2022г. В това постановление е цитирано и друго постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С220022-023-0003028/02.11.2022 г. издадено в състояние „висящност“, като със същото са наложени възбрани на имоти на физическото лице В. А. и заповест на банкови сметки. Съгласно чл. 20, ал. 1 ДОПК отговорността по чл. 19, ал. 2 ДОПК е субсидиарна и се ангажирана, след като е изчерпана възможността за събиране на публичното вземане за данък от имуществото на задълженото лице. В случая по делото не се установява това условие да е изпълнено.

Доколкото процесната отговорност е лична и в настоящото производство не се установяват елементите от фактическия състав на чл.19, ал.2 ДОПК. В случая, въз основа на доказателствената съвкупност, настоящият съдебен състав намира за недоказана тезата на приходните органи, че задълженото лице в качеството си на управител е извършил действия, попадащи в хипотезата на ал. 2 на чл. 19 ДОПК, а именно извършените парични плащания от имуществото на задълженото лице, да представляват скрито разпределение на печалбата или дивидент. Според практика ВАС законът изисква уникалност на причинно-следствената връзка между поведението на управителя на задълженото лице и невъзможността за събиране на публичните задължения, като поведението на управителя следва да е единствената

причина за невъзможността да бъдат събрани публичните вземания. Връзката, която изисква нормата на чл.19, ал.2 ДОПК, не е просто между плащанията и възникването на публичните задължения, а между плащането и несъбираемостта на тези публични задължения. Не се доказва, че към момента на разходване на паричните суми и в резултат именно на това разходване, имуществото на дружеството е намаляло и по тази причина не са погасени публичните му задължения. Априори, с указаната на страната тежест на доказване ответникът не се справи и следва да понесе последиците от недоказването.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира жалбата за основателна, поради което РА следва да бъде отменен като незаконосъобразен както по отношение на главницата, така и по отношение на лихвите, предвид акцесорния им характер.

С оглед изхода на спора и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК, основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски, за които са представени доказателства в общ размер от 10 234 лева, съгласно списък /л.827/, от които 8 400 лева за адвокатско възнаграждение, 50 лева за държавна такса и 1784 лева възнаграждение за вещо лице /по допълнителната ССЧЕ при окончателен определен от съда размер от 1316 лева, 400 лв. са внесени от ответника, а от жалбоподателя 916 лева/.

Така мотивиран и на основание чл.160 от ДОПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22002222005651-091-001/23.05.2023 г., издаден от В. И. И.- орган, възложил ревизията и Т. А. Т.– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1279/05.09.2023 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите, с който на основание чл.19, ал.2 ДОПК е ангажирана отговорността на В. Б. А. за задълженията на „КАМЕЯ ГРУП“ ЕООД за корпоративен данък за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2019 г. в размер на 16 371,33 лв.; за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периодите от 01.12.2015 г. до 31.07.2019 г. в размер на 5 215,90 лв.; за ДДС за данъчните периоди от 01.02.2016 г. до 31.07.2019 г. в размер на 63 387,95 лв.; за вноски за ДОО- за осигурители за периодите от 01.03.2016 г. до 31.07.2019 г. в размер на 17 332,57 лв.; за вноски за здравно осигуряване- за осигурители за периодите от 01.03.2016 г. до 31.07.2019 г. в размер на 6 529,45 лв.; за вноски за УПФ - за осигурители за периодите от 01.03.2016 г. до 31.07.2019 г. в размер на 2 391,39 лв., в общ размер на 111 228,59 и лихви в общ размер на 55 335,43 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, да заплати на В. Б. А., ЕГН- [ЕГН]

разноски в размер на 10 234 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: